

Minna Mikkanen

TUULEN-
TUOMAT

—♥—
Sydänmaa-sarja, osa 2

WSOY

Minna Mikkanen

*Tuulen-
tuomat*

Sydänmaa-sarja, osa 2

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MINNA MIKKANEN JA WSOY 2024
978-951-0-50815-2
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
KANNEN SUUNNITTELU: VILLE LAIHONEN
PAINETTU EU:SSA

PROLOGI

HE ASTELIVAT PERÄTYSTEN alttarille, kaikki kuusi tummapukuista miestä, seisautuivat hetkeksi arkulle ja painoivat päänsä. Kun pappi antoi merkin, he nostivat valkoiset kantoliinat hartioilleen, kietoivat ne tiukasti kukin ulomman kätensä ympärille ja vilkaisivat toisiaan. Kaikki oli valmista. Pappi nyökkäsi kanttorille, ja Sibeliuksen *Elegian* ensimmäiset soinnut kajahtivat kirkon holveissa.

Saatto nytkähti liikkeelle. He kulkivat papin perässä, vain he kuusi tummapukuista miestä ja vainaja arkussaan. Arkku oli vaaleaa puuta, melkein valkoinen. Sen pinta oli käsitelty mehiläisvahalla. Vainaja oli itse vielä eläessään tilannut sen paikalliselta puusepältä, ja käyttöönottoaan se oli odottanut hautausseuraston varastossa.

Tilaisuus oli suunniteltu valmiiksi musiikkia ja kukkia myöten, jokainen yksityiskohta mietitty huolella. Arkun kannella lepäsi kieloista, katinlieoista ja mustikanvarvuista sommiteltu kukkalaite. Vähäeleisyydessään mahtavaa ja tyylikästä kuin suomalainen metsä.

Kirkon portaiden edessä odottivat ruumiskärryt. Kantajat laskivat arkun kärrylle ja pyörät hiljaa hiekalla rahisten saatto suuntasi kulkunsa ruostuneiden rautaristien, suurten graniittilohkareilla rajattujen sukuhautojen ja mustien neliskanttisten kivien reunustamaa käytävää pitkin kohti tummana ammottavaa monttua, joka odotti hautausmaan laidalla.

Hautausmaalle oli kertynyt tavallista alkukesän perjantaita enemmän väkeä, mutta paikalle tulleet pysyttelivät kohteliaasti loitommalla. Miehen kuoleman tultua julki kylällä oli arvuuteltu, josko liki tuhannelle metsähehtaarille olisi sittenkin jossakin perijä. Mahdollisen testamentin olemassaoloa pohdittiin myös kuumeisesti kylän kuppikunnissa.

Maitotilansa pitopalveluksi muuttanut yrittäjä oli ehtinyt järjestää jo useammat hautajaiset, mutta näin pieniä ei koskaan. Hän tunsu surua yksinäisen miehen puolesta. Oli outoa, ettei seutukunnan varakkaimmalla miehellä, suurimmalla metsänomistajalla, ollut ketään, joka olisi jäänyt kaipaamaan.

Arkun laskeutuessa hautaan saattojoukko ei voinut olla pohtimatta, millaisen elämäntarinan tuo puinen kirstu kätki sisäänsä. He laskivat lasikuituisen hautakannen avoimen haudan ylle ja vuorasivat sen kuusenhavuilla. Kukkatervehdyksiä ei ollut.

– Veisataan virsi 377, *Sun haltuus rakas Isäni*, pappi sanoi.

Pappi oli hyvin näpsäkän näköinen nuori nainen. Tämä oli astunut virkaansa vasta keväällä, eikä pitopalveluyrittäjäkään ollut ehtinyt häneen vielä enemmälti tutustua.

Papin pyynnöstä oli koottu joukko vapaaehtoisia kantajiksi. Ei ollut mitenkään poikkeuksellista, että vapaaehtoisia tarvittiin. Joko vainajan omaisia ei vain ollut riittävästi tai sitten he olivat tehtävään liian vanhoja ja hauraita.

Pappi sai veisata yksin, sillä suntio nipisti suunsa tiukaksi viivaksi ja seurasi virren sanoja virsikirjasta vain näön vuoksi. Muut kuusi puolestaan uskaltautuivat vain liikuttelemaan huuliaan virren sanoja mukaillen. Olisi ollut synty mörähdellä epävireisiä sointuja papin kauniin laulannan päälle.

Virren loputtua, ennen kuin kukaan alkoi liikehtiä levottomasti ja suunnitella kotiin lähtöä, pitopalveluisäntä karautti kurkkuaan ja esitti kutsun:

– Saattoväkeä pyydetään saapumaan muistotilaisuuteen, joka pidetään meillä. Siis Miettälän Juhlatilassa.

– Niin, mutta eihän täällä oo kettään omaisia, yksi miehistä sanoi hämmästellen.

– Ei ole. Vainajalta ei jäänyt sukulaisia eikä ystäviä, mutta hänen nimenomainen toivomuksensa oli, että sekä pappi, arkun kantajat, suntio ja mahdolliset muut hautaustoimittukseen osallistuneet kestitään ja kahvitetaan meillä.

1

ALEKSI OLII JUURI astunut takapihalle, kun kirkonkellot kumahtivat. Hän säpsähti, kääntyi katsomaan matalan kiviainan yli, kuinka hautajaissaatto tuli ulos kirkon ovista. Saattoväkeä ei juurikaan ollut, vain arkun kantajat, pappi ja suntio. Hän oli aina ollut siinä uskossa, että maaseudulla kaikki tunsivat toisensa, joten olisi luullut, että edes joku naapuri tai tuttu olisi astellut arkun perässä.

Saatto pysähtyi pienen matkan päähän Aleksin takapihalta, aivan kuuloetäisyydelle. Ehkä vainaja oli suuren suvun viimeisen haaran yksinäinen vanhus, kenties laitapuolen poluille harhautunut perheen ja suvun hylkäämä jäsen.

Rivitalokolmion vuokrasopimusta allekirjoittaessaan Alekski oli kyllä tiennyt kirkon läheisyydestä – mutta hautausmaa – sitä hän ei ollut tullut ajatelleeksi. Kirkko instituutiona, rakennuksena tai siellä käyvine hartauden harjoittajineen ei häntä häirinnyt. Se oli hänelle yhdentekevä. Hänen sielunmaisemaansa kirkon opit eivät koskaan olleet juurtuneet. Eikä hautausmaakaan kammottanut, mutta ajatus jokaviikonloppuisesta ruumissaatosta niin lähellä masensi. Olisi kornia istua aurinkotuolissa siemailemassa olutta, kun surevat ihmiset hautasivat läheistään melkein vieressä.

Aleksin teki mieli vetäytyä sisälle, mutta tuntui sopimattomalta jatkaa arkisia toimia. Hän odotti, kunnes arkku laskeutui maan uumeniin ja nuori naispappi alkoi veisata. Lauuääni oli kirkas, sitä olisi kuunnellut ihan mielikseen, jos vain kappalevalinta olisi ollut toinen. Ennen virren loppua Alekski perääntyi ja livahti sisälle, painoi oven hiljaa

kiinni jäljessään ja käänsi sälekaihtimia niin, että näkymä peittyi.

– Show must go on, hän huokaisi ja nosti ensimmäisen muuttolaatikon pinosta.

Iltapäivällä, kun tärkeimmät tavarat oli purettu, Alekski otti kirkonkylän kaupasta ostamansa pakastepizzat uunista ja kutsui pojat syömään. Luukas, nuorempi pojista, oli hetkessä paikalla, mutta vanhempi antoi odottaa itseään.

– Nyt loppuu se pelaaminen! Alekski karjahti, kun sai toistamiseen vastaukseksi vain puolihuolimaton mumiina ja joojoota.

– Miks me tänne muutettiin? Täällä ei ole mitään tekemistä, isovelji Leevi marisi laahustettuaan paikalle.

– Täällä vasta onkin. Pelaatte jalkapalloa, rakennatte majoja ja olette kavereiden kanssa, Alekski sanoi.

– Eihän me tunneta täältä ketään, Leevi muistutti.

– Ei ne kaverit osaa tulla teitä kotoa heti ensimmäisenä päivänä etsimään. Menette huomenna ulos. Tuossa ihan lähellä on puisto ja sen takana kenttä. Eiköhän sieltä joku kaveri löydy.

– Ai jaliskenttä? Missä? Luukas pomppasi tuoiltaan ja litisti nenänsä keittiön ikkunaan.

Pojat kotiutuisivat kyllä, Leevikin, Alekski vakuutteli itselleen. Ei heillä muutakaan mahdollisuutta ollut.

Kaikki oli muuttunut eräänä pakkashuuruusena perjantaina, kun Jasmin pastan syönnin lomassa oli ilmoittanut muuttavansa pois. Alekski oli vetäissyt spagettia henkeensä, tuijottanut typeryneenä vaimonsa tyyniä kasvoja ja uskonut korviensa kuulleen väärin.

Aleksille kaikki oli tullut niin sanotusti puskista, mutta Jasmin kertoi harkinneensa asiaa jo pidempään. Harkinnut kertomatta hänelle, Alekski oli motkottanut. Yhdessä olisi voitu keskustella, löytää ratkaisu, mennä pariterapiaan. Mutta

Jasmin ei halunnut terapiaa, ei asuntolainan lyhennyksiä, ei pelkoa nousevista koroista – ei Aleksia.

Viikon päästä vaimo oli pakannut tavaransa ja muuttanut uuden miehen luo.

Kovalla työllä säästetty rivitalokoti oli myyty ja varat jaettu vaimon voitoksi. Avioehtoa ei ollut aikanaan tullut tehtyä. Miksi olisi, hehän olivat julistaneet rakkautensa kestävän. Ehkä se olisi kestänytkin, ellei Jasminin tielle olisi pölähtänyt pellavahousuinen ja poninhäntäinen Patrik rantataloineen ja veneineen.

Vuosisadan rakkaustarina oli hiipunut vuosituhannen Love Storyn tieltä.

Asuntoja netistä selatessaan Alekski oli tullut vilkaisseeksi maaseutukyliien tilannetta. Vuokrat ja myyntihinnat olivat vain murto-osan kaupunkilähiöiden hinnoista. Työpaikkaa lukuun ottamatta mikään ei pidätellyt häntä kaupungissa. Maaseutu olisi pojillekin virikkeellisempi ympäristö. Ehkä hän pystyisi tarjoamaan jotain sellaista, mitä Patrikin rahoilla ei saisi. Oli vain ratkaistava työpaikkaongelma ja puhuttava Jasmin ympäri.

Jälkimmäinen osoittautui helpommaksi. Ihmeen voimattomien vastalausein Jasmin oli suostunut siihen, että pojat asuivat viikot Aleksin kanssa ja viikonloput ja lomamatkat Jasminin luona Patrikin valkeaksi rapatussa kivilinnassa.

– Miks et tuonu sushia? Leevi kysyi.

– Ei siellä ollut, Alekski sanoi.

Se oli osittain totta, kaupassa niitä ei ollut, mutta ystävällinen kauppias oli kyllä neuvonut hänelle sushiravintolan, joka oli aivan kaupan vieressä sijaitseva Thai Town. Jalat olivat kuitenkin muuttopäivän touhuista jo painaneet ja Alekski oli päätenyt latomaan kärryihin muiden välttämättömyystavaroiden jatkoksi kolme pakastepizzaa ja suunnistanut kassan kautta suoraan autolle.

– Voitaisiin katsoa joku elokuva ennen nukkumaanmenoa, Alekski ehdotti.

– Mikä elokuva? Leevi kysyi.

– Ihan mikä vaan. Minulla on Netflixin tunnukset, voitte valita sieltä.

– Eikö sulla oo HBO:ta? Leevi tivasi.

– Tai Disneytä? Luukas jatkoi.

– Patrikilla on ne kaikki. Me saadaan kattoo niin paljon kun halutaan, Leevi kertoi.

– Niin. Patrikilla on alakerrassa elokuvahuone, Luukas innostui. – Ihan niinku elokuvateatterissa, mutta siellä on vaan paremmat penkit. Tai siis sohvut.

Alekski tunsu kohinan ohimoissaan. Hän oli ostanut uuden television, mielestään ison, 70-tuumaisen, ja arvellut tekevänsä vaikutuksen poikiin. Ajatus leppoisasta leffaillasta lätsähti.

– Hienoa, että on valinnanvaraa. Jatkuva telkkarin ääressä istuminen ei kuitenkaan ole hyvä juttu, hän sanoi rauhallisesti ja alkoi suunnitella tauluteveen paikkaa seinälle.

Alekski tajusi, ettei saisi näyttää pojille mustasukkaisuuttaan. Hänen oli nyt oltava se turvallinen aikuinen, johon saattoi luottaa. Se oli hänen ainoa valttinsa. Materialla hän ei pystynyt Patrikin kanssa kilpailemaan. Toisaalta miksi edes olisi kilpailtava? Hän oli poikien isä, sen oli riitettävä.

Totta kai hän oli iloinen siitä, että Patrik oli ottanut pojat niin hyvin vastaan, piti kuin ominaan. Siinäpä se olikin. Pelko, että Patrik omisi pojat, tällä kun ei omia lapsia ollut. Aikoiko Patrik syrjäyttää hänet? Tuskin sentään. Nyt ei saanut alkaa vainoharhaiseksi, Alekski päätti ja laittoi teeveen kanavahaun päälle. Sitten hän keräsi tyhjennetyt muuttolaatikot pinoon ja vei ne varastoon.

Ulkona tuoksui kevät, tuomet ja kielot, joiden kasvusto levittäytyi pienen pihan reunalta aina hautausmaan kiviäidalle saakka. Hiekkakäytävien ruuduttamalla kirkkomaalla seisoviat

siisteissä riveissään mustat, neliskanttiset kivet sekä kauempana kirkon vierellä korkeammat, jo hieman kallistuneet hautapaadet ja rautaristit. Juuri nyt, lintujen laulaessa ja auringon paistaessa kirkaasti suurten puiden lomitse, näky oli kaunis ja rauhoittava, mutta mitä se olisi syyspimeällä, kun vesisade piiskaisi kiviä ja puiden paljaat oksat haroisivat tuulella ilmaa.

Havuilla päällystetyn kukattoman kummun tumma siluetti näkyi vasten auringonlaskua. Alekski katseli sitä hetken, poimi sitten muutaman kielon pihamaan rajalta ja lähti hiljalleen kohti hautausmaan kiviaidan porttia. Hän asteli hiekkaisa käytävää kohti tuoretta kumpua ja seisahtui haudan äärelle. Oli hiljaista, vain alkavasta kesästä riehaantuneet linnut jatkoivat lauluaan. Hän laski kielot havupeatteelle.

Kuka oli ollut tämä yksinäinen ihminen? Alekski pohti. Odottaisiko häntä samanlainen kohtalo? Ei ollut enää vai-moa, entä jos pojatkin hylkäisivät? Kuka hänen haudallaan itkisi? Ja oliko sillä edes väliä, eihän kuollut siitä mitään tiennyt.

– Niin se sitten lähti Nättilän isäntä.

Alekski säpsähti ja kääntyi takaansa kuuluneen äänen suuntaan. Kastelukannua kädessään roikottava pieni mummeli katsoi hänen ohitseensa kohti kumpua.

– Rauha hänen sielulleen, mummo jatkoi. – Ei tuonu raha onnee eikä pitkee ikkee. Itekseen sai ukkopaha männä ilman isoja pitoja.

– Ai. Tunnetteko te hänet? Tai siis tunsitteko? Alekski kysyi.

– No kaikkihan nyt Nättilän Tapsan tunti.

– Mutta kun ei ollut saattajia, ei kukkia...

– No se nyt oli Tapsa semmonen omanlaisessa immeinen, mummo tokaisi. – Vanahapoika ja erakkoluonne.

– Sellainenko syrjäytynyt?

– Ennemminii syrjään vettäytynty. Ei mikään juoppo, jos sinä sitä meinaat.

– Niin, minä kun olen vasta muuttanut tänne, enkä tunne paikallisia, Alekski selitti. – Ihmettelin vain. Te puhuitte äsken rahasta, että se ei tuonut onnea tai jotain sellaista?

– Se oli pitäjän varakkaimpia miehiä tämä Tapsa. Iso talo ja mehtiä naapurikuntia myöten. Mutta niin vaan lähti tästä muallimasta taskut tyhjinä ihan niinku oli tänne tullessaan. Mittään kun ei täältä mukkaansa sua.

– Niinhän se on, Alekski tuumasi ja päätti vaihtaa puheenaihetta: – Vaan kylläpä on nätti ilta. Onko täällä aina näin rauhallista?

– Mikäpä täällä melua pitäis, iltamyöhällä. Ellei sitten satu pojat mopoillaan päristelemään.

Alekski katseli hetken mummon perään, kun tämä palautti kastelukannun vesipisteelle ja mennä vunttasi pois päin hautausmaan aidan viertä pitkin. Sitten hän loi vielä silmäyksen havukummulle. Ehkäpä ukkoparka oli tämän maan tomut jaloistaan jättäneenä vihdoon löytänyt onnen, rauhan ainakin.

Alekski päätti tehdä pienen kierroksen hautausmaalla tutustuakseen paikkakunnan historiaan. Kaupungin hautausmaihin verrattuna kivien nimikirjo oli pienellä paikkakunnalla suppeampi, jotkut nimet toistuivat tiuhaan. Vanhoissa risteissä ja paaseissa mainittiin ammatti tai yhteiskunnallinen asema: talollinen, isäntä, emäntä... Hautausmaan vanhan puolen haudoista saattoi lukea, kuinka nuorena kuolema usein sattui kohdalle. Ehkä syynä olivat olleet nälkä, sota tai taudit.

Kotiin palattuaan Alekski potkaisi kengät jaloistaan, veti verhot ikkunaan ja sukelsi viileiden lakanoiden väliin. Tuntemattoman miehen kukaton hauta oli oudosti koskettanut häntä. Miehen taustoja sen enempää tietämättä hän päätti, ettei ainakaan itse jättäytyisi kohtalon riepotehtavaksi, vaan tekisi kaikkensa hyvän elämän rakentamiseksi. Ja hyvällä hän ei tarkoittanut rahaa vaan onnea. Tärkeintä oli, että hän itse ja pojat olisivat onnellisia.

2

POJAT POLKIVAT ALEKSIN edellä, Leevi etummaisena. Luukas jonkin verran veljestään jääneenä yritti singertää välimatkaa umpeen. Etupyörä koukkasi pehmeää ojan pienarta, ja poika kimmahti alas polkimilta. Alekski taiteili pien-tareen kapealla asfalttikaistaleella yrittäen olla luiskahta-matta ojaa vierustavalle soralle, kun vauhti yllättäen hiipui.

– Jatka vaan polkemista ja pidä ohjaustanko suorassa, Alekski huusi takaa.

Näki, että pojat olivat tottumattomia pyöräilyyn epätasai-sella alustalla. Hehän olivat ajaneet vain oman rivitalopihan hiekkakäytäviä sekä tasaisia kevyen liikenteen väyliä. Eivät lähimetsiköiden poluilla, sorakentillä tai teollisuusalueiden laitamilla rautaromua ja kuljetuskalustoa väistellen kuten Alekski itse pikkupoikana. Täällä maalla siihen tulisi muutos, kunhan hän vain saisi pidettyä pojat irti ruudusta.

– Käännyttäen seuraavasta tienhaarasta vasemmalle, Alekski huusi. – Hypätkää pois pyörien selästä, niin talute-taan tien yli.

Leevi jarrutti ja pysähtyi odottamaan perässä tulevia, kun taas Luukas hyppäsi vauhdissa pyörän selästä. Kädet puris-tivat tiukasti ohjaustankoa, mutta pyörä luiskahti sivuun ja toinen polvi pääsi raapaisemaan asfalttia ennen kuin hän ehti kompuroida pystyyn. Asfalttikontaktia kipeämmin sat-tui isoveljen nauruntyrskähdys. Poika alkoi suureen ääneen ulvoa.

– Ei käynyt mitenkään, Alekski lohduutti. – Ei tähän tarvitse edes laastaria.

– Kylläpä kävi! Luukas ulvoi ja nakkasi pyöränsä maahan.

Hän pudottautui pientareelle istumaan ja risti kädet puuskaan rinnalleen.

– Alkakaava tulla jo! Täällä on kuuma, Leevi valitti.

Alekski yritti maanitella, mutta Luukas puristi leuan rintaan ja tuijotti itsepäisesti ojan pohjaa. Kauempana tiellä näkyi auto. Se hiljensi ja pysähtyi heidän kohdallaan. Nainen laski kuskinpuoleisen ikkunan alas.

– Tarvitaanko täällä apua? hän kysyi. – Onko käynyt pahasti?

– Pikku naarmu polveen vain. Ei mitään hätää, Alekski sanoi.

– Minulla on laastareita, hetki vain, nainen sanoi.

– Tuskin tähän tarvitsee, Alekski esteli.

Samassa nainen jo avasi auton oven ja kyykistyi Luukaksen viereen laastaripaketti ja desinfiointiainepullo kädessään.

– No niin, hän sanoi, pyyhkäisi haavaa desinfiointiaineeseen kostutetulla nenäliinalla ja liimasi päälle laastarin.

– Nyt minä en sitten ainakaan voi uida, Luukas tihrusti itkua.

– Ai, olitteko te uimaan menossa? Jopas sattui, niin mekin Roin kanssa, nainen viittasi kohti autoa, jonka sivuikkunasta pikkupojan utelias katse seurasi tapahtumia. – Ja ihan hyvin sinä voit uida. Vaihdat vain uimisen jälkeen puhtaan laastarin tilalle.

Alekski otti vastaan naisen ojentaman vaihtolaastarin ja kiitti. Vasta nyt hän tuli katsoneeksi naista tarkemmin. Vaaleanruskea poninhäntä heilahteli tuulessa ja valkoisen, viriheettömän hammasrivin paljastava hymy tuikki silmissä saakka.

– No mutta, me tästä Roin kanssa jatketaan matkaa. Nähdään sitten rannalla.

Naisen shortsien lahkeet olivat lyhyet ja rispaantuneet, varmaankin katkaistu vanhoista farkuista, Alekski päätteli katsellessaan hänen peräänsä. Harvinaisen kiinteät ja rustettuneet jalat. Samoin kuin valkoisen puuvillatopin paljastama yläselkä ja käsivarret.

– Tulkaa jo! Leevi huusi kärsimättömänä risteyksessä, mutta Luukas katseli yhä synkkänä laastaroitua polveaan.

– Saat käyttää minun snorkkeliä ja räpylöitä, Leevi lupasi.

– Varmastiko? Luukas kohotti katseensa toiveikkaana.

– Joo. Mutta vähän aikaa vaan.

Lupaus riitti Luukakselle. Kipu unohtui, hän kiskaisi pyöränsä pystyyn, ja matka jatkui.

Uimaranta oli suojaisa, hiekkainen lahdenpoukama, josta aukeni auringon kultaama näkymä järvenselälle. Värikkäät retkihuovat täplittivät hiekkarantaa. Vesirajassa leikki pari taaperoa äitinsä valvonnassa ja kauempana vedessä melkasi poikaporukka rantapallon kanssa.

– Tuolla on se täti, joka laitto mulle laastarin, Luukas osoitti nuotiopaikan suuntaan.

Nainen heilautti kättään ja tämän mukana oleva pikku-poika vilkutti. Alekski vastasi tervehdykseen ja levitti huvan kauemmas rannasta, sinne missä oli hietikon ja metsän raja. Aurinko siivilöityi huovalle hajavalona suuren männyn oksiston lävitse. Hän puhalsi poikien uimalelut, ja nämä lähtivät kohti rannalla viittovaa Roita kainaloissaan delfiini ja krokotiili.

Alekski taitteli pyyhkeet päänsä alle tyynyksi ja asettui makuulle. Olisi ollut mukavaa ummistaa silmät ja nukahtaa auringon lämpöön kevyen tuulen vilvoittaessa ihoa, mutta oli vahtittava poikia. Kummankaan uimataito ei vielä ollut kehuttava eikä varsinkaan hädän tullessa riittäisi. Ei aurinkoon nukahtaminen toki muutenkaan ollut terveellistä.

Pojat viihtyivät Roin seurassa. Tämä oli arviolta noin Leevin ikäinen, ainakin he olivat suunnilleen samankokoisia. Snorkelinkin käyttökin sujui sopuisasti. Ehkä siksi, ettei Luukas oikein osannut vaan painui liian syvälle, jolloin putki haukkasi vettä.

Kun aurinko siirtyi ja männyn oksa lakkasi varjostamasta, Alekski alkoi tuntea olonsa tukalaksi. Hän oli juuri nousemaisillaan mutta huomasi Roin äidin ehtivän ensin. Hän istui takaisin huovalle, oli katselevinaan muualle mutta seurasi syrjäilmällä naisen kulkua. Jos hän nyt ryntäisi samaan aikaan veteen, nainen voisi tulkita väärin. Että hän pyrki tekemään tuttavuutta, että hän olisi kiinnostunut, että... – Aleksin ajatus katkesi, kun nainen palasi pikaisen kierroksen jälkeen takaisin.

– Oliko kylmää? Alekski kysyi.

– Sopivan virkistävää.

– No ehkä minäkin sitten uskallan, Alekski sanoi, riisui aurinkolasit ja nousi.

Hän aisti naisen katseen ja vilkaisi tätä kohti, jolloin nainen nopeasti kääntyi katselemaan muualle. Pieni leijonauros Aleksin sisällä pörhisti harjaansa. Aivan huomaamattaan hän kohensi ryhtiään ja hidasti vauhtia. Kropassa oli kiitettävästi pituutta ja lihaksiakin vielä urheiluvuosien jäljiltä mukavasti, joten eivät naisten katset mitään uutta olleet. Juuri nyt, eron jälkeisessä alakulossa, pieni ihaileva silmäys nosti kuitenkin aivan erityisellä tavalla itseluottamusta.

Matala rantavesi oli suloisen lämmintä, joten Alekski asteli reippaasti syvemmälle. Siellä vesi viileni, mutta pintavesi pysytteli uintilämpöisenä.

– Tulkaa tekin paistamaan makkaraa, Roin äiti huikkasi, kun Alekski ja pojat istuivat huovalla kuivattelemassa ja syömässä eväsleipiä.

Pojat pomppasivat innostuneena ylös, ja Alekski joutui selittämään, ettei heillä ollut makkaraa mukana.

- En arvannut, että täällä on nuotiopaikkakin, hän sanoi.
- Harmi, meilläkin on vain tämä yksi paketti, nainen sanoi. – Mutta tuossa ihan vähän matkan päässä on mehu-
baari. Sieltä saa makkaraakin, jos haluatte käydä ostamassa.

Elisan Eliksiiri, Alekski luki metallikyltistä, joka roikkui kukkivin köynnöksiin verhotusta kaariportista. Astuttuaan portista pihamaalle hänen teki mieli hieraista silmiään. Hän pysähtyi pienin noppakivin päällystetylle käytävälle. Aidatun piha-alueen keskellä oli mansardikattoinen kaksikerroksinen puutalo. Vaaleanpunaiseksi maalattuja seiniä raikastivat valkoiset nurkkalaudat ja ikkunanpuitteet.

Ikkunoiden kukkalaatikot pursuivat punaista ja valkeaa. Pelargoniat Alekski tunnisti, mutta kermapilviä muistuttavia valkoisia kukkaryöppyjä ei. Oven molemmin puolin pienille patioille oli sijoitettu muutamia valkoisia pöytäryhmiä. Siroine pitsimäisine muotoineen ne täydensivät idyllin.

Taloa ympäröi rehevä puutarha. Kääntyipä mihin suuntaan tahansa silmät kohtasivat aina uutta ihmeteltävää, eikä Alekski voinut vastustaa kiusausta katsella ympärilleen.

Omenapuun katveessa oli valkoinen puutarhakeinu, jossa pari lasta äiteineen keinutteli smoothielasit käsissään. Talon päädyssä kukkivien syreenien tuoksu kantautui Aleksin nenään. Lähemmäs tultuaan hän huomasi pensaiden muodostavan suojaisan majan, jonka sisällä nuori pariskunta istuskeli mehulasiensa äärellä.

Alekski säpsähti, kun aivan hänen jalkojensa juuresta pyrähti juoksuun valkoinen pullea ankka.

- No huh! hän parahti.

Lintu vaaputti vaakkuen pieneen lammikkoon lajitoverinsa seuraan, ja Alekski kuvitteli mielessään, miltä puutarha näyttäisi elokuun pimenevinä iltoina puiden oksille ripustettujen valoköynnösten ja lyhtyjen valossa.

Sisällä talossa katse kiinnittyi ensimmäisenä kylmävitriinin hyllyjen pitkiin lasipullorivistöihin, joiden tuorepuristetut mehut toistivat kaikkia sateenkaaren värejä. Porkkana-appelsiini, punajuuri-omena, lehtikaali-ananas, selleri... Alekski luki hinnastosta. Tiskin ja aputasojen korit pursuivat erilaisia hedelmiä ja vihanneksia. Makean saattoi melkein maistaa kielellään. Näinköhän täällä mitään makkaraa myytäisiin, Alekski epäili.

Huoneen sivuseinällä roikkui omaperäisiä tauluja, maiseimia ja henkilökuvia, joihin silmä hakeutui melkein väkisin. Takaseinä oli vuorattu kirjahyllyllä, nurkassa oli laiskanlinna ja jalkalamppu, toisessa keinutuoli, jossa istui nainen. Vanha levysoitin pyöritti vinylykietekkoa, ja Alekski tunnisti Beethovenin Kuutamonaatin. Hän ihmetteli musiikin lävitse kantautuvaa linnunlaulua, kunnes huomasi avoimen ikkunan edessä roikkuvan häkin, jonka trapetseilla keiuvi kaksi keltaista kanarialintua.

– Tsiisuus! Alekski henkäisi.

Nainen näytti syventyneen kirjaansa eikä huomannut häntä. Alekski yskäisi ja sanoi sitten kuuluvammin:

– Päivää.

Nainen ponnahti älähtäen ylös. Kirja putosi lattialle.

– Jestas, kun säikähdin! nainen henkäisi ja painoi kädellä sydänalaansa.

– Anteeksi, Alekski pahoitteli. – Ei olisi pitänyt tällä tavalla rynnätä... koputtamatta... mutta kun ovikin...

– Ei tässä mitään, nainen toppuutteli. – En kuullut, olin niin keskittynyt.

Alekski kumartui poimimaan kirjan lattialta. Se oli hänellekin tuttu dekkari.

– Tämä onkin hyvä, hän totesi.

– Niin on. Minulla vain on taipumus upota noihin tarinoihin niin, että kestää hetken palata todellisuuteen ja tajuta, etten olekaan murhaajan tähtäimessä.

– Ihan hyvissä aikeissa minä tulin, Alekski sanoi.

Nainen hymyili. Hänellä oli yllään kirkkaankeltainen kesämekko, posket punoittivat ja otsalla roikkui poninhännästä irronnut punakultainen hiuskiehkura. Hän käänsi levysoittimen volyymiä pienemmälle. Avoimesta ikkunasta henkäilevä tuuli lehytteli pitsiverhoa, hyönteisverkon takana surisi kimalainen.

– Mikä tämä paikka oikein on? Alekski kysyi.

– Elisan Eliksiiri. Myydään tuorepuristettuja mehuja ja smoothieita.

– Mutta tämä... kirjasto? Onko tämä yksityisaluetta?

– Kyllä tämä on ihan kaikille avoin. Tänne saa tulla lukemaan mehun kanssa tai ilman, täältä voi lainata kirjoja ja tänne voi tuoda turhiksi jääneet opukset. Nämäkin kaikki on kyläläisten vuosien varrella lahjoittamia, nainen viittasi kohti kirjahyllyjä.

– Oho, Alekski henkäisi.

Kävi ilmi, että heidän makunsa noudattelivat samantapaista linjaa, dekkareita, elämäkertoja ja historiallisia romaaneja.

– Niin, tuota... Pitää joutua takaisin uimarannalle, Alekski lopulta sanoi. – Tulin vain ostamaan makkaraa. Mahtaakohan täällä olla?

– Oon minä pientä varastoa pitänyt mökkiläisten ja rannalla kävijöiden varalta. Ne on paikallista tuotantoa, ja niissä käytetty liha on peräisin tästä ihan läheltä yhden Samin lihaltalta. Ootko muuten mökkiläisiä vai käymäselteään täällä?

– En kumpaakaan, vaan uusi paikkakuntalainen. Muutettiin viime viikolla. Minä ja pojat, Alekski sanoi ja ojensi kätensä. – Minä olen Alekski, pojat ovat Leevi ja Luukas. Jäivät rannalle. Hieno paikka sekini.

– Elisa, nainen sanoi ja tarttui Aleksin käteen. – Tervetuloa Sydänmaalle.

Elisaksi esittäytynyt mehubaarin emäntä esitteli seiiniä koristavat taulut paikallisen taitelijan maalaamiksi.

– Se on yks vanhapoika. Tekkee tilauksesta melkein mitä vaan. Muotokuvaikin, Antonista ja Jennistäkin maalasi niin hienon hääkuvan. Siis tuosta mejän autokorjaamon Antonista ja vaimostaan. Ihan on näkönen, vaikka tyyli onkin omintakeinen.

– Jaa. Joku taulu piristäisi kyllä meidänkin seiiniä. On nimittäin sisustaminen vielä vähän kesken. Mistähän tämän taiteilijan tavoittaisi? Ja onko miten kallis?

– Sulonenko? No ei oo hinnalla pilattu. Myöhemmin kesällä se pittää näyttelyn vanhalla pappilalla. Koivubaa-rista sen parraiten löytää, jos milloin tarvis tullee.

Naisella riitti puhumista. Seutukunnan asioista olisi mielellään kuullut lisääkin, mutta oli jouduttava. Makkarat tuntuivat kovin arkipäiväisiltä ja tunkkaisilta kaikkien niiden myyntitiskillä hedelmälihaansa pullistelevien ja mehuaan tihkuvien hedelmien äärellä. Alekski valitsi myös vitriinistä mehut kaikille, maksoi ostokset ja kiitti juttuseurasta ja paikallisvinkeistä.

Portilla hän vielä kääntyi katsomaan taloa ja puutarhaa. Hän ei tiennyt, mitä oli odottanut, mutta ei ainakaan mitään tällaista.

Rannalla Alekski kaivoi makkarat repustaan ja asetteli ne ritilälle hiilloksen ylle. Roin äidillä oli termospullollinen kahvia, josta hän sai myös osansa. He viettivät pitkän tovin hiilloksen äärellä eväistä nautiskellen. Jutustellessa kävi ilmi, että Roi äiteineen ei ollut paikallisia.

– Minun vanhemmilla on mökki tuossa vähän matkan päässä, Roin äiti sanoi.

Pojat saivat kutsun Roin isovanhempien mökille uimaan ja leikkimään. Vastavuoroisesti Alekski esitti kutsun Roille,

mikäli tämän vanhemmat ja isovanhemmat haluaisivat välillä viettää aikaa vaikka kesäteatterissa tai lavatansseissa.

– Me käydään Roin kanssa ihan vaan kahdestaan täällä, nainen kertoi poikien palattua vesileikkeihinsä. – Erottiin keväällä.

He olivat molemmat petettyjä ja jätettyjä, Alekski tajusi. Roin äidille puolison ilmoitus lähteä toisen mukaan oli tullut yllätyksenä kuten hänellekin. Vaikka Alekski olikin aidosti pahoillaan naisen puolesta, jollakin kummallisella tavalla hän myös sai lohtua tiedosta. Eron jälkeen hän oli nähnyt vain onnellisia perheitä, isiä ja äitejä lapsineen puistoissa, kauppakeskuksissa, kirjastossa – kaikkialla. Tieto siitä, että joku toinen kävi parhaillaan läpi samanlaista prosessia, lohdutti.

Nainen vaikutti mukavalta, tavalliselta perheenäidiltä – hyvällä tavalla tavalliselta, Alekski ajatteli. Sellaisena hän itseäänkin piti, tavallisena perheenisänä. Mitä heiltä puuttui? Miksi he eivät olleet kelvanneet sellaisina kuin olivat?

Alekski arveli, että heillä riittäisi puhuttavaa.

– Meidän pitää varmaan vaihtaa puhelinnumeroita? Roin äiti sanoi ja Aleksin hämmennyneen ilmeen nähdessään tarvensi: – Että voidaan sopia tapaamisista. Siis poikien tapaamisista.

– Niin. Joo totta kai, Alekski otti oman puhelimensa esille.

– Minun nimi on Netta, laitan sulle viestin, niin saat tallennettua numeron.

– Joo, tietysti, Alekski sanoi ja luetteli numeronsa. – Ja minä olen Alekski.

Viesti kilahti saman tien puhelimeen. Nainen katsoi hymyillen Alekskia. Alekski naurahti hermostuneesti. Tunnelma oli yhtäkkiä muuttunut. Netan rooli oli vaihtunut Roin äidistä naiseksi. Aleksin oli vaikea katsoa bikiniasuista naista hämmentymättä.

– No, mutta, kiitos, Alekski sopersi ja nousi. – Pitää tästä varmaan jo mennä, hän viittoi epämääräisesti kohti omaa vilttiään kauempana männyn alla.

– Niin, Netta sanoi, keräsi tyhjät makkarapaketit ja nousi myös. – Soitellaan. Ja nähdään.

– Joo. Nähdään, Alekski sanoi, ja he vetäytyivät omille vilteilleen.

Alekski makasi kädet niskan takana ja katseli poikien touhuja. Tuntui kummalliselta, mutta pitkästä ajasta myös hyvältä.

Päivä oli onnistunut. Pojille oli löytynyt kaveri, ja ilta-päivä Netan seurassa oli sujunut mukavasti. Hetken ajasta hän ei ollut edes muistanut Jasminia. Se ei kuitenkaan tarkoittanut vielä mitään. Haava oli yhä tuore, eikä hän ollut etsimässä siihen laastaria.

Sydänmaan maalaiskylä
saa sarjan toisessa osassa uusia,
rakkaudennälkäisiä asukkaita.

KAUPUNKIELÄMÄÄN TOTTUNEEN Aleksin vaimo on löytänyt uuden, rikkaamman miehen. Yhtäkkiä Aleksin on kahden pojan eroisä, vailla kotia ja vailla syliä, johon itse voisi kömpiä. Sydänmaan rauhassa hän saa paikkailla koeteltua itsetuntoaan. Vai saako? Heti maalaiskylään muutettuaan Aleksin tutustuu useampaan kiinnostavaan naiseen. Kyse onkin siitä, mikä syli on se oikea, ja uskaltaako rakkauteen luottaa.

Samaan aikaan sydänmaalaisia huolettavat paikkakunnalle suunniteltu tuulipuisto. Seudun suurin metsänomistaja, erakoitunut vanhapoika, on kuollut. Ehkä maat menevät valtiolle ja rakkaat metsät pirstotaan?

Tuulentuomat vie lukijan takaisin Sydänmaalle, jonka asukkaita yhdistävät arkiset huolet, herttainen mutkattomuus ja ihmisen ikävä toisen luo.

